

Cum suntem mântuiți?

Pentru studiul din această săptămână, citește: Zaharia 3:1-5; Matei 22:2-14; Luca 5:27-32; 13:1-5; 14:25-27; Ioan 8:30,31.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:14,15)

La un moment dat în timpul călătoriei lor prin pustie, israeliții au început să fie atacați de șerpi. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă un șarpe din aramă și să-l atârne într-o prăjină, astfel încât cei care erau mușcați de șerpi să privească la el și să scape cu viață.

Ce puteri sau proprietăți vindecătoare putea să aibă un șarpe de aramă? Niciuna, bineînțeles. Vindecarea vine doar de la Dumnezeu. Cu toate acestea, când priveau la el, israeliții își manifestau credința în Dumnezeu ca singura lor speranță de a trăi și de a fi salvați.

Domnul a dorit să-i învețe prin aceasta o lecție spirituală. El a transformat un simbol al morții într-un simbol al vieții. Șarpele de aramă era un simbol al lui Hristos, Cel care ne-a purtat păcatele ca să fim mântuiți. Noi putem să privim prin credință la Domnul înălțat pe cruce și să fim vindecați de mușcătura mortală a lui Satana, șarpele cel vechi. Sau putem să refuzăm soluția aceasta și atunci soarta noastră este să murim în păcatele noastre. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că suntem păcătoși și că avem nevoie de harul care ne-a fost pus la dispoziție prin Hristos Isus.

Un proiect pentru inima ta – Biruiește răul prin bine

„Când ți se spun cuvinte descurajatoare, mai bine nu răspunde dacă nu poți da un răspuns plăcut. Când ești încercată și ispitită prin cuvinte lipsite de bunătate, nu plăti cu aceeași monedă.” – Ellen G. White, *Mărturii cu privire la comportamentul sexual, adulter și divorț*, p. 42

Meditează, roagă-te și acționează!

1. Citește Luca 5:27-32. Cum poți să știi din ce categorie faci parte?

Mulți oameni au un organism sănătos și „nu au trebuință de doctor”. Însă cine poate spune că este perfect sănătos din punct de vedere spiritual? Sunt atâția oameni pe pământ, dar „nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar” (Psalmii 14:3); nu este niciun om neprihănit (Romani 3:10). Puținele fapte bune pe care le facem din când în când nu ne fac neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Având în vedere aceste lucruri, înțelegem că, prin afirmația: „N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți” (Luca 5:32), Domnul Isus S-a referit la fariseii care se credeau neprihăniți, dar în realitate nu erau. Ei trăiau cu impresia că stăteau bine cu Dumnezeu, dar erau orbi din punct de vedere spiritual (Ioan 9:40,41).

De aceea, primul pas pentru acceptarea tratamentului împotriva păcatului este recunoașterea păcătoșeniei noastre și a neputinței de a ne vindeca singuri. Dar, dacă suntem orbi, cum putem să vedem starea în care ne găsim? Cum putem să recunoaștem că suntem păcătoși când tocmai păcatele sunt cele care ne împiedică să ne dăm seama de starea noastră?

2. Cine ne poate deschide ochii pentru a recunoaște că avem nevoie disperată de un Mântuitor? Ioan 16:8

Duhul Sfânt ne ajută să ne vedem starea spirituală reală. Primul lucru pe care Îl face pentru noi este să ne dovedească vinovați de păcat. El apelează stăruitor la conștiința noastră cu scopul de a ne face sensibili la abaterile de la Lege și de a ne da un simțământ profund de vinovăție care să ne determine să strigăm după un Mântuitor. Când auzim chemarea Sa, ar trebui să o ascultăm și să răspundem pentru ca nu cumva, mai târziu, să fim atât de insensibili, încât nimic și nimeni să nu mai izbutească să ne trezească la realitate!

De regulă, învinovățirea are efecte negative. Ce direcție îi dă Duhul Sfânt simțământului de vinovăție pentru ca efectele să fie benefice?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să cunoască procesul prin care pot să primească personal mântuirea.

La nivelul sentimentelor: Să se bucure că Domnul Isus a rupt lanțurile păcatului în viața lor.

La nivel practic: Să le dea această veste bună și prietenilor, rudelor, colegilor de serviciu, de școală și chiar necunoscuților.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Acceptarea mântuirii presupune recunoașterea, pocăința și credința

- A. Cum ne putem da seama de nevoia noastră disperată după eliberare spirituală?
- B. Cum putem înlătura mândria, încrederea în sine și alte lucruri de acest fel, care ne împiedică să primim mântuirea?
- C. De ce, în procesul de acceptare a mântuirii, este necesară credința?

II. Sentimente: Bucuria creștinului este reală, fiindcă el este liber cu adevărat

- A. De ce crezi că Domnul Hristos a ales sărbătoarea nunții ca fundal pentru o parabolă despre mântuire?
- B. Ce se întâmplă cu bucuria creștinului când refuză neprihănirea simbolizată de haina de nuntă? (Nu uita că neprihănirea cuprinde două aspecte: iertarea și biruința.)
- C. Cum pot creștinii să cultive simțământul libertății și al bucuriei acasă, la biserică și în școlile creștine?

III. Practic: Împărtășirea Veștii Bune a mântuirii

- A. Ce pot face creștinii pentru a-i chema pe oameni să se predea Domnului Hristos și să devină ucenicii Săi?
- B. Cum îi pot ajuta să devină sensibili la chemarea Evangheliei?

Rezumat: Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și, de aceea, ne-a pus la dispoziție un proces simplu și pe înțelesul tuturor. Când ne recunoaștem nevoia, când ne pocăim de păcatele noastre și credem în Domnul Hristos, singurul Mântuitor al lumii, inima noastră se umple de bucurie.

Recunoașterea păcatelor trebuie să fie însoțită de pocăință. În sens biblic, pocăința cuprinde trei aspecte: mărturisirea păcatelor, regretul pentru săvârșirea lor și dorința de a nu le mai săvârși. Dacă lipsește unul dintre aceste trei elemente, pocăința nu este autentică. Exemplu: cazul lui Iuda, care și-a mărturisit fapta, dar nu cu mâhnirea că și-a trădat Învățătorul (Matei 27:3,4), nu cu un regret real pentru păcat, nu pentru că Îl iubea pe Hristos, ci pentru că era copleșit de remușcări și de teama de consecințe.

Putem înțelege importanța pocăinței dacă ne gândim că atât Ioan Botezătorul, cât și Domnul Isus și-au început lucrarea cu apelul: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3:2; 4:17). Și cei doisprezece, când au pornit în prima lor călătorie misionară, „au propovăduit pocăința” (Marcu 6:12). Iar după Cincizecime, Petru a îndemnat mulțimile să se pocăiască (Faptele 2:38; 3:19).

3. Cum exprimă Domnul Isus necesitatea ca toți oamenii să se pocăiască pentru a fi mântuiți? Ce mesaj ne transmite El aici? Luca 13:1-5

Domnul Isus a susținut că toți oamenii sunt păcătoși și, de aceea, le-a dat ascultătorilor Săi următoarea avertizare: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (versetul 5). Fără pocăință, răscumpărarea este imposibilă, întrucât lipsa pocăinței este semnul că omul refuză să I se supună Domnului. Este de remarcat faptul că ceea ce ne îndeamnă la pocăință este bunătatea lui Dumnezeu (Romani 2:4). După cum un sloi de gheață nu se topește sub lovituri de ciocan, ci prin apropiere de o sursă de căldură, tot la fel, orgoliul nostru se înmoaie numai dacă este „expus” la căldura bunătății și a iubirii lui Dumnezeu. Iată de ce este atât de important să medităm cât mai des la dovezile iubirii Sale.

„Noi nu ne pocăim pentru ca Dumnezeu să ne iubească, ci El ne descoperă dragostea Sa pentru ca noi să ne pocăim.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 189

Ce lucruri pe care le-ai văzut cu ochii, le-ai trăit și le-ai învățat personal te determină să ai încredere în bunătatea Sa? Enumeră câteva dovezi ale iubirii lui Dumnezeu. De ce este important să nu le uiți, mai ales când treci prin necazuri?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Ioan 3:14,15.

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Darul mântuirii așteaptă să fie primit personal de fiecare dintre noi, prin credința în Domnul Isus Hristos.

Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu libertatea de a-și decide destinul spiritual. Fiecare om, fie că e bărbat sau femeie, bogat sau sărac, privilegiat sau neprivilegiat, intelectual sau mai puțin școlit, își decide singur drumul spiritual, indiferent de mediul în care trăiește și de educația pe care a primit-o. Decizia fundamentală se referă la încrederea în Dumnezeu. Nu există posibilitatea de a ne eschiva de la această decizie. Nu există decât două posibilități: să credem sau să nu credem.

Căsătoria ne ajută să ilustrăm foarte bine această idee. Oamenii sunt fie căsătoriți, fie necăsătoriți. Nu există căsătorie „parțială”, „limitată”, „pe jumătate” sau „de moment”. Curtenia nu trebuie confundată cu căsătoria. Nici logodna. Căsătoria începe să existe la nuntă, după rostirea jurământului de unire pentru toată viața. Din cauza păcatului, jurământul acesta a ajuns să fie revocabil. Divorțurile sunt tot mai frecvente. Dar statutul și privilegiul de persoană căsătorită se încheie odată cu divorțul. Oamenii sunt fie căsătoriți, fie necăsătoriți. Să punem în locul cuvântului „căsătorie”, „mântuire”. Ne învață Scriptura despre o mântuire „pe jumătate”, „parțială” sau „limitată”? Nu! Omul poate fie să primească mântuirea, fie să nu o primească. Decizia este a lui.

Studiul de săptămâna aceasta este o nouă ocazie de a sublinia importanța luării unei decizii pentru viața spirituală. Fii pregătit să îi înviți pe membrii grupei să ia decizia de a primi darul mântuirii.

Activitate introductivă. Discutați despre etapele generale ale construirii unei case. Nu intrați în detalii tehnice, pentru ca să poată participa și cei care nu au tangență cu această activitate. Care este de regulă primul pas? [Fundatia.] Care este pasul următor? [Ridicarea zidurilor, cu spațiile pentru uși, ferestre.] Ce urmează după aceea? [Ridicarea acoperișului.]

Pocăința adevărată merge mână în mână cu credința că Domnul Isus este singurul nostru Mântuitor. El a arătat adeseori că, pentru a primi binecuvântările Sale, trebuie să credem în El. „Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede”, a spus El (Marcu 9:23). Credința este esențială dacă vrem să fim mântuiți. Satana știe lucrul acesta și face tot ce îi stă în puțință ca să ne bareze calea spre mântuire (Luca 8:12).

Dar ce înseamnă să crezi? Nu înseamnă doar să ai sentimentul că un anumit lucru se va întâmpla sau doar să accepți la nivelul minții că un lucru este adevărat sau posibil. Credința nu este credulitate, deoarece ea Îl are ca temelie pe Isus Hristos Însuși. Ea nu este clădită pe un anumit adevăr, ci pe o Persoană care întruchiează adevărul. A crede înseamnă a avea încredere în Isus și în jertfa Sa. A crede înseamnă a-L cunoaște pe Isus, a înțelege cine este El (Ioan 6:69) și a-L accepta în viața noastră (Ioan 1:12).

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede cu adevărat în El să aibă viața veșnică! Dumnezeu a iubit întreaga lume, dar aceasta nu înseamnă că toți vor avea parte de viața veșnică. Numai cei care acceptă să fie acoperiți cu neprihănirea Sa vor fi mântuiți. Când credem în El, avem neprihănirea Sa, avem siguranță și avem speranța că El ne va învia în ziua de apoi (Ioan 6:40).

4. Ce i-a spus Domnul Isus femeii păcătoase? De fapt, cine ne mântuiește: Hristos sau credința în El? Luca 7:48,50

În Evanghelii, vedem că Isus le spunea adesea celor pe care îi vindeca: „Credința ta te-a mântuit” (Marcu 10:52; Luca 17:19) sau: „Credința ta te-a tămăduit” (Matei 9:22). Prin aceasta, El nu îi atribuia credinței vreo putere de vindecare sau de mântuire. Credința era o încredere deplină în puterea Sa de a vindeca. Puterea credinței nu izvorăște din omul care crede, ci din Dumnezeu în care crede.

De ce este important să înțelegem corect rolul credinței și, îndeosebi, rolul ei în rugăciunea pentru vindecare? De ce este greșit să tragem concluzia că, dacă ne-am rugat și vindecarea nu vine, înseamnă că nu avem suficientă credință?

Construirea unei case urmează niște pași cât se poate de logici. De ce este important să fie respectați? Ce se întâmplă când unii pași sunt omiși? Există pași care pot fi omiși sau inversați?

Și, mântuirea urmează o anumită succesiune de pași importanți. Cunoașterea lor constituie fundamentul pentru înțelegerea ei.

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Recunoașterea nevoii noastre spirituale

(Revezi împreună cu grupa Luca 5:27-32.)

Prima dintre etapele care conduc la mântuire este recunoașterea stării noastre spirituale. Din analogia cu căsătoria, observăm că, înainte de a intra în relația de curtenie, cei doi simt nevoia de a avea un prieten, nevoia de a fi înțeleși, simt o goliciune interioară, se simt incompleți. Dacă nu își recunosc aceste simțăminte și nevoi, curtenia nu are o motivație solidă.

Dar în domeniul spiritual? Omul care e plin de sine, care nu admite că are sufletul însetat și flămând nu este motivat să caute o relație cu Dumnezeu. El este încrezător în sine (arogant poate) și consideră că nu-i lipsește nimic. Acesta este păcatul caracteristic bisericii Laodiceea: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic» și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:17). Biserica nu are nicio speranță atâta timp când nu își dă seama de starea ei și nu și-o recunoaște.

Fragmentul biblic recomandat pentru această secțiune ilustrează foarte bine ideea. Vameșul Levi nu avea cum să intre în Împărăția cerului în starea în care se afla. Dacă ar fi rămas așa, nu ar fi putut fi mântuit niciodată, deoarece nu avea dorința de a căuta eliberarea spirituală. Cei care se consideră neprihăniți se află într-un mare pericol și nu se pot bucura de mântuire. Revenind la analogia noastră, recunoașterea nevoii poate constitui momentul în care păcătosul are primul contact cu Domnul Hristos și își simte goliciunea spirituală.

De discutat: Ce lucruri ne împiedică să ne facem o evaluare realistă a stării spirituale actuale?

Când Domnul Isus a spus: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20), probabil că ascultătorii au fost uimiți, întrucât nimeni nu îi întrecea pe farisei în scrupulozitatea cu care păzeau Legea! Problema era însă motivația greșită, dorința de a atrage atenția asupra lor, și nu aceea de a fi pe placul lui Dumnezeu. Din acest motiv ne-a avertizat Domnul Isus să nu facem ca ei (Matei 6:1). Dar cum putem fi neprihăniți înaintea lui Dumnezeu? Parabola ospățului de nuntă ne arată unde putem găsi neprihănirea adevărată.

Studiu 5

5. De ce a vrut împăratul să se asigure că toți oaspeții aveau haina de nuntă? Ce reprezintă această haină de nuntă? Matei 22:2-14; Isaia 61:10; Zaharia 3:1-5.

Împăratul a pus la dispoziția oaspeților haine de nuntă gratuit – ei veneau direct de pe stradă, într-o îmbrăcăminte nepotrivită pentru un astfel de eveniment și, probabil, fără bani ca să-și cumpere. El le-a oferit în dar atât invitația, cât și haina de nuntă. Singura condiție pentru a participa era acceptarea darurilor Sale generoase.

De la căderea în păcat și până astăzi, omul a fost dintotdeauna gol din punct de vedere spiritual. Adam și Eva s-au simțit goi după actul lor de neascultare și, ca să se acopere, au cusut laolaltă frunze de smochin, veșmânt care trebuie să fi fost pe cât de incomod, pe atât de ineficient (Geneza 3:7). În plan spiritual, neprihănirea pe care ne-o putem „confecciona” singuri arată ca „o haină mânjită” (Isaia 64:6).

Dar Dumnezeu ne oferă haina de care avem nevoie. În Eden, El le-a făcut lui Adam și Evei haine din piele și i-a îmbrăcat cu ele (Geneza 3:21), un simbol al neprihănirii Sale care îl acoperă pe păcătos. Astăzi, El le oferă credincioșilor Săi veșmântul neprihănirii lui Hristos ca să fie îmbrăcați „cu in subțire, strălucitor și curat” (Apocalipsa 19:8), „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5:27). Haina aceasta „este neprihănirea lui Hristos, caracterul Său nepătat, care, prin credință, le este împărtășit tuturor acelor care Îl primesc ca Mântuitor personal.” – E. G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 310

De ce este atât de important să înțelegem și să reținem că mântuirea este darul pe care Îl primim prin Domnul Hristos?

II. Pocăința

(Citiți împreună în grupă Matei 3:2; 4:17; Faptele 2:38; 3:19.)

Recunoașterea stării noastre spirituale nu este suficientă pentru a primi mântuirea. Ea trebuie să fie urmată de pocăință, căci „și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19). Poate că pare o exagerare să comparăm pocăința cu logodna; într-un anumit sens, e drept. Totuși logodna este perioada în care doi oameni înlătură din calea lor barierele care îi separă, luând o primă decizie de a intra într-o relație de durată. Curtenia a avut rolul ei, conducând de la fascinație și pasiune la interes real și la o relație plină de sens.

Și aplicația spirituală. Pocăința este un prim răspuns care înlătură barierele ridicate de oameni între ei și Dumnezeu. Ea include recunoașterea păcătoșeniei, regretul și întoarcerea de la păcat către ce este bine. Ea pregătește calea pentru relația eternă cu Domnul. „Curtenia” spirituală este perioada în care ajungem să-L cunoaștem tot mai bine pe Mântuitorul, în care investim emoțional tot mai mult și ne bucurăm tot mai mult de relația cu El. Contactul cu El pune în lumină deficiențele noastre, ne arată starea și ne atrage la pocăință. Pocăința înlătură barierele spirituale, pregătindu-ne pentru angajamentul total.

De discutat: Ce s-ar întâmpla dacă am omite unul dintre cele trei aspecte ale pocăinței autentice?

III. Credința în Domnul Isus

(Citiți împreună în grupă Ioan 1:12 și 6:69.)

Pocăința ne conduce la credință, întrucât credința constituie singura consecință logică: după ce ne-am recunoscut nevoia, după ce ne-am pocăit pe deplin și am îndepărtat barierele care ne separă de Dumnezeu, suntem gata să credem în puterea Domnului Isus de a ne elibera. Fără acest ultim pas, pocăința ne-ar duce la disperare.

Continuarea firească a primilor doi pași este să ne punem încrederea în puterea lui Hristos de a ne mântui și să punem viața noastră la dispoziția Sa. Recunoașterea duce la pocăință, iar pocăința duce la credința mântuitoare. Credința mântuitoare este semnul că am primit moartea lui Isus Hristos pe Golgota ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre și că L-am primit pe El ca Domn al vieții noastre. Ce frumoasă asigurare am primit prin „căsătoria” noastră cu Mielul!

După ce ne recunoaștem nevoia, ne pocăim, ne mărturisim păcatele și cerem prin credință neprihănirea Domnului Hristos, devenim ucenicii Săi. Când a fost pe pământ, Domnul i-a chemat la Sine pe mulți ca să-I fie ucenici, iar cei care au primit chemarea Sa au lăsat totul și L-au urmat (Matei 4:20,22; Marcu 10:28; Luca 5:28).

6. Care sunt cele două condiții esențiale pe care trebuie să le îndeplinim pentru a fi ucenicii lui Isus? Ioan 8:30,31

Studiul 5

Unii încearcă să separe credința în Isus de aderarea la învățăturile Sale și să o înfățișeze pe cea dintâi ca fiind mai importantă decât a doua din urmă. Totuși, după cum observăm în acest pasaj, Domnul Isus le-a așezat într-o relație strânsă, arătând că ambele sunt fundamentale pentru ucenicia adevărată. Ucenic este cel care Îi este devotat persoanei Lui și, în egală măsură, cuvintelor Sale. Avem nevoie să evităm ambele extreme: să nu ne lăsăm atât de absorbiți de dogme și de formele de manifestare a credinței, încât să Îl pierdem din vedere pe Isus, dar nici să nu ajungem să considerăm că tot ce contează este să credem în Isus, neglijând învățăturile Sale.

7. La ce trebuie să renunțăm pentru a fi ucenicii lui Isus? Luca 14:25-27

Domnul Isus nu a folosit cuvântul „a urî” în sensul lui propriu de „a-i purta cuiva dușmănie”, ci în sensul de „a iubi mai puțin”. Pasajul paralel din Matei clarifică acest lucru: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37). Ideea pe care o desprindem de aici este aceea că Domnul Isus trebuie să ocupe primul loc în viața noastră dacă vrem să fim ucenicii Săi.

La ce ai renunțat pentru a fi ucenicul lui Isus? Ce îți spune aceasta despre autenticitatea vieții tale de creștin?

De discutat: Cum ne conduce la pocăință recunoașterea nevoii noastre de Hristos?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Activitate: Pornind de la semnificația spirituală a hainei în Biblie, membrii grupei să descrie îmbrăcămintea care ilustrează cel mai bine experiența lor cu Dumnezeu. Nu uitați cele trei condiții sau etape obligatorii pentru a primi mântuirea, prezentate în acest studiu.

Întrebări

1. Cum putem evita stagnarea la primul nivel, al recunoașterii stării noastre spirituale?
2. Cum putem face deosebire între remușcare și pocăința autentică?
3. Ce dovezi concrete ai că te-ai pocăit de păcat?
4. Cum îi putem ajuta pe alții să-și recunoască adevărata stare spirituală?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Le-ai oferit membrilor grupei ocazia de a răspunde la chemarea adresată de Domnul Hristos? În timp ce faci acest apel, ai încredere în făgăduința că Duhul Sfânt te va inspira ce anume să spui.

Activitate

1. Invită-i pe membrii grupei să caute imnul care exprimă cel mai bine experiența personală a mântuirii și, eventual, să compună o strofă nouă.
2. Întocmiți o schiță cu care să le poată prezenta altora ideile din acest studiu.
3. Dacă biserica voastră organizează clase de studiu biblic, pregătiți o prezentare PowerPoint despre cei trei pași spre mântuire.
4. Încurajează-i pe membrii grupei să se cerceteze pe ei înșiși în tăcere pentru a vedea dacă sunt cu totul ai Domnului Isus. La sfârșit, invită-i să înalțe o rugăciune în gând.

Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul „Pocăința”, p. 23–32.

„După cum nu putem fi iertați fără Hristos, tot așa nu ne putem pocăi fără Duhul lui Hristos, care ne trezește conștiința. – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 26

„Pe măsură ce privim la Mielul lui Dumnezeu de pe crucea Golgotei, taina răscumpărării începe să se descopere minții noastre și bunătatea lui Dumnezeu ne îndeamnă la pocăință. Când a murit pentru păcătoși, Hristos a manifestat o dragoste imposibil de cuprins cu mintea; iar pe măsură ce păcătosul contemplă această dragoste, ea îi înmoaie inima, îi impresionează mintea și îl îndeamnă să-și smerească sufletul.” – *Ibidem*, p. 26, 27

„Inima smerită și zdrobită, supusă într-o pocăință adevărată, va aprecia dragostea lui Dumnezeu și prețul plătit pe Calvar; și, după cum un fiu își mărturisește greșeala înaintea unui tată iubitor, tot la fel cel care se căiește cu adevărat își va aduce toate păcatele înaintea lui Dumnezeu. Și este scris: «Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire» (1 Ioan 1:9)”. – *Ibidem*, p. 41

Întrebări pentru discuție

1. Mulți încearcă să-și înăbușe sentimentul de vinovăție prin consumul de alcool, droguri, distracții sau ocupându-și timpul cu cât mai multe activități. De ce nu funcționează aceste metode? Cum ai putea ajuta pe cineva aflat într-o astfel de situație să găsească metoda care funcționează?
2. Unii își recunosc păcatele, însă nu aduc roade vrednice de pocăința lor. De ce nu este reală pocăința lor? De ce sunt importante aceste roade? Reușim să-I fim plăcuți lui Dumnezeu prin ele? Explică.
3. Meditează asupra faptului că neprihănirea Domnului Hristos este fără plată, dar nu ieftină. Nouă nu ni se cere să plătim nimic, dar Domnul a trebuit să plătească pentru ea un preț infinit, pe cruce. Gândește-te cât de decăzuți suntem și cât de grav este păcatul, dacă a fost necesar ca Fiul lui Dumnezeu să moară pentru a ne mântui.

Slujire pentru a salva

Zho și soția lui, Lai, sunt doi tineri care lucrează pentru Misiunea Globală în China. Domnul i-a trimis să slujească într-un oraș în care nu existau credincioși adventiști. Ei au închiriat o casă în care să organizeze întâlnirile de închinare și rugăciune și au început să își facă prieteni.

Odată, Lai a întâlnit pe stradă un bătrân care de-abia împingea un căruț greu, cu niște lucruri de vânzare. Lai l-a ajutat să îl ducă până acasă și, pe drum, i-a vorbit despre Dumnezeu. Mai târziu, Zho i-a făcut o vizită și l-a invitat să participe la discuții pe teme biblice. Bătrânul a venit.

Altădată, Zho și Lai au cunoscut mai mulți vârstnici într-un azil și au văzut că toți aveau părul neîngrijit – nu putea plăti un frizer să-i tundă. S-au oferit atunci să-i tundă pe toți gratuit. În acest timp le-au vorbit despre dragostea lui Dumnezeu și cincisprezece persoane au arătat interes pentru studii biblice. Niciunul nu provenea dintr-un mediu creștin, dar oamenii erau foarte dornici să-L cunoască pe Dumnezeu.

Când au aflat despre Sabat, toți au luat hotărârea de a se închina în ziua de odihnă a Domnului. Însă bucuria lor a fost scurtă – managerul nu le-a mai permis să țină întâlniri religioase în azil. Zho a găsit o casă în vecinătate, la numai un sfert de oră de mers pe jos. Acum, mulți dintre acești oameni în vârstă se adună acolo de mai multe ori pe săptămână. Zho le face vizite celor care nu pot să meargă.

Misionarii i-au ajutat pe locuitorii dintr-un sat învecinat să își strângă recoltele. Și-au făcut astfel prieteni și i-au invitat să participe împreună cu ei la închinare. Oamenii au înțeles că acești tineri le doresc binele și au dorit să-L cunoască pe Dumnezeul lor. Au sorbit cuvintele lor despre Domnul Isus și astăzi treizeci de săteni studiază Biblia împreună cu Zho. În curând se va forma o biserică în acest loc.

„Ne străduim să avem grijă de oamenii în vârstă, de cei bolnavi sau descurajați”, spune Zho. Grupa de credincioși crește mereu și câțiva se pregătesc pentru botez. Zho și Lai formează deja conducători de comunitate dintre ei, ca lucrarea să nu aibă de suferit după plecarea lor.

Darurile noastre pentru misiune îi susțin pe voluntarii Misiunii Globale care lucrează în zeci de țări de pe glob. Vă mulțumim pentru darurile voastre. Cu ajutorul lor, oamenii vor afla că Dumnezeu îi iubește și le pregătește un loc în Împărăția Sa. Rugați-vă ca Dumnezeu să binecuvânteze eforturile misionare care se fac în China.